Editorial | | Actualitzat el 06/06/2013 a les 16:13

Biosfera: aire fresc per respirar

El coordinador del ButlletÃ- de Conjuntura i professor de la CÃ tedra d'Economia Local i Regional de la URV, Joan Antoni Duro, no podia ser mÃ©s clar: "El pitjor trimestre". AixÃ- Ã©s com ha comenÃ§at l'any l'economia ebrenca, a partir de les dades dels tres primers mesos. De nou, la caiguda de l'ocupaciÃ³ convida a pensar que l'Ebre no ha tocat fons, encara. PerÃ² nomÃ©s uns dies desprÃ©s de fer-se pÃºblics uns resultats altra vegada descoratjadors, arriba, des de ParÃ-s, un intangible. Una mera declaraciÃ³, un futurible, si voleu, un clau roent al qual agafar-se, perÃ² aquÃ- estÃ . Hi haurÃ qui sospite que pot ser el comenÃ§ament d'una nova frustraciÃ³, perÃ² aixÃ² crida a un immobilisme que ja tÃ© assumida la frustraciÃ³ en la seua essÃ¨ncia.

El mateix Duro sosté que els sectors agrícola i turístic es perfilen novament com les principals esperances per remuntar l'actual situació. De la mateixa manera, una advertència: tocat com està el turisme interior, majoritari ara a l'Ebre, caldria esmerçar esforços per captar turisme internacional. Precisament la marca que ens ha caigut –i no del cel, sinó a conseqüència d'un treball constant i decidit a no defallir malgrat els obstacles del Consell Promotor, i molt especialment del CODE—, pot tenir un gran pes de cara a la promoció exterior de les Terres de l'Ebre. Pertànyer a xarxa mundial de reserves de la Biosfera és una marca que, com a mínim, prestigia de cara enfora no només el paisatge del territori i els seus valors naturals, que també, sinó tota una manera de fer, de tenir cura dels recursos. Moltes vegades ens hem planyut perquè a les Terres de l'Ebre no arribava el mateix desenvolupament que a altres llocs, industrial, urbanístic, infraestructural, lamentant-nos del que molts han considerat un excés de proteccionisme. Però ha arribat el moment de treure profit d'allò que hem arribat a ser, perquè això pot ser el que ens diferencie, el factor diferencial per als nostres productes agrícoles i per al turisme que volem. Pel camí, cert, hem hagut de pagar el peatge de dixar part del territori fora de la candidatura, set pobles de l'àrea nuclear, però en tot cas, comencen a marcar-se les vies per definir exactament què volem ser de grans, i vés per on, les lamentacions pel que no som potser s'han de convertir en lloances, en autoestima.No vindrà de bades, ni molt menys, segurament no n'hi haurà prou ni podran assolir-se moltes de les expectatives, però el reconeixement està fet, i ara val la pena avaluar si podem o no il·lusionar-nos, impulsar una il•lusió col•lectiva que, sense cap dubte, ben bé faríem d'assumir. Ofegats com anem, a veure si desestima l'aire fresc per respirar.